

"דצמבר"

מחזה מאת: אורן יעקובי.

הוא

היא

הצגה ראשונה – ספטמבר 2002

תמונה ראשונה

(הבית שלה. הווה. היא ליד קופסת קרטון, אוחזת באלבום תמונות. פונה לקהל)

היא: דצמבר.

בדצמבר לפני שנה זה קרה.

אני חושבת שאז הייתה הפעם הראשונה ששמעתי אותו אומר: "אבא" עם איזשהו רגש.

זה לא שהצלחתי לפענח באיזה רגש מדובר, אבל היה שם משהו, מאחורי המילים. לא יודעת להגדיר מה.

היינו כבר שנתיים ביחד, בדיוק בתקופה הלא טובה. אני חושבת שכל זוג חווה תקופה לא טובה אחרי שנתיים. משהו בין שיגרה לשעמום ולפחד גדול. ללכת? להישאר? ככה זה אצל כולם? אולי יש משהו יותר טוב בחוץ? אולי אין... שנתיים.

והוא הביא לי פרחים כי הוא הרגיש שהוא חייב.

טוב, הוא ידע שהייתי יכולה לזרוק אותו מהבית אם לא היה זוכר את התאריך שלנו.

(הוא נכנס לבמה עם זר פרחים)

הוא: שנתיים.

היא: זכרת? איזה מתוק.

הוא: לא ידעתי אם להביא ורדים או חמניות.

היא: אבל זה "לילי'ס".

הוא: אז הבאתי לילי'ס.

היא: תודה מתוק. עשיתי לנו אוכל. (פאזזה) קרה משהו?

הוא: לא.

היא: אתה בטוח?

הוא: כן. (פאזזה)

לא. (פאזזה)

אבא שלי נפטר.

(שתיקה)

היא: אני מצטערת. אתה בסדר?

הוא: כן, בטח.

היא: מה עכשיו?

הוא: כלום.

היא: קוברים אותו בפינלנד?

הוא: אני חושב שכן

היא: אתה רוצה לנסוע אליו?

(שתיקה)

היא: (לקהל) התקשרתי לאמא שלו כדי למסור תנחומים.

היא רצתה לבוא ולהחזיק לו את היד. אמרתי לה שלא, לא צריך. היא נעלבה.

היא ביקשה שאני אמסור לו שאם הוא צריך לדבר עם מישהו, הוא יכול להתקשר

אליה אפילו באמצע הלילה.

לא ידעתי מה לעשות, אז שמתי את הזר באגרטל והוצאתי את העוף עם הבטטות

מהתנור, שלא יתייבשו.

(אליו:) אתה רוצה לדבר?

הוא: על מה?

היא: על מה שעובר עלייך?

הוא: לא. לא עובר עליי כלום.

היא: מה לא עובר עלייך כלום?

הוא: די.

היא: אבל זה טוב אם תדבר, תשחרר.

הוא: די כבר.

היא: אני פה בשבילך...

הוא: הכל בסדר.

היא: אני אוהבת אותך.

(הוא שותק)

היא: אתה רוצה לאכול?

הוא: אני הולך לישון
(יוצא)
היא: (קוראת אליו החוצה) לילה טוב. אני אוהבת אותך.
(לעצמה) אני יודעת שאתה אוהב אותי.
לקהל) גם בלילה הזה הוא לא נסדק. כמו תמיד, ממשיך להיות בלתי חדיר ובלתי דביר. שיגרה.
לקראת הסוף הוא השתפר, הוא התחיל לענות לי "גם אני", אבל אף פעם, אף פעם הוא לא אמר לי ראשון.
ברור שאותו לילה, עם המוות של אבא שלו - זאת לא דוגמא, ובכל זאת...
גם כשכבר היינו שנה וחצי ביחד, לחכות. כל הזמן לחכות, שיגיד...

תמונה שניה.

אירוע בעבר. הם שנה וחצי ביחד. הוא חוזר מהלימודים
היא: היי, איך עבר עלייך היום?
הוא: ארוך, ארוך לאללה, נשבר לי מהלימודים, ואצלך?
היא: אני צריכה חיבוק.
הוא: בואי קחי.
היא: ונשיקה...
(הוא מנשק אותה)
ומילים חמות
הוא: אש, תנור, מדבר...
היא: נורא מצחיק, אולי תעזוב את הלימודים ותהיה סטנדאפיסט?
הוא: וואלה, באמת אולי.
היא: לא באמת, מילים חמות...
הוא: מתוקה, אל תתחילי, אני עייף...
היא: אני אוהבת אותך.
הוא: גם אני.
היא: תגיד, למה אתה אף פעם לא אומר לי שאתה אוהב אותי?
הוא: מה???
היא: אתה אף פעם לא אומר לי שאתה אוהב אותי מיוזמתך. אתה רק עונה לי כשאני אומרת.
הוא: אני לא מאמין שאנחנו מקיימים את השיחה הזאת עכשיו.
היא: למה אתה אף פעם לא תופס אותי, מחבק אותי ואומר לי שאתה אוהב אותי?
הוא: כרגע אמרתי לך...

- היא: לא, אתה אמרת "גם אני" וגם זה רק בגלל שאני אמרתי קודם.
- הוא: תגידי את בגנון? מה זה חשוב מי אמר מה קודם?
- היא: צודק, בדרך כלל זה לא חשוב. אבל אולי הגיע הזמן שאני אשמע: "אני אוהב אותך" ולא רק "גם אני".
- הוא: את שומעת את עצמך?
- היא: כן, ואני שומעת מישהי שהחבר שלה מזמן לוקח אותה כמובן מאליו.
- הוא: אני לא לוקח אותך כמובן מאליו, אבל אני גם לא עסוק בלהתחשבן מי אמר למי, מתי וכמה פעמים.
- היא: אני לא מתחשבת. אבל נמאס לי שכל ערב זה ככה. אתה חוזר מאוחר, זורק את הנעליים ואת התיק באמצע הסלון --
- הוא: נו, באמת! מה את אמא שלי?
- היא: -- מתייחס אליי כאילו אני... לא יודעת מה... (פאזזה) אני רוצה יחס.
- הוא: קיבלת.
- היא: לא. לקחתי. זה לא אותו דבר.
- הוא: קודם אמא שלי חצי שעה בטלפון, עכשיו את....
- היא: זה נחמד. עם אמא שלך אתה מעביר שעות בטלפון, ואיתי –
- הוא: היי! (=עד כאן.)
(שתיקה)
- די, נו, אנחנו לא גל ואמיר.
- היא: מה הקשר?
- הוא: מה הקשר? את משוכנעת שאצלם הכל מושלם.
- היא: איזה שטויות!
- הוא: שטויות?
- היא: אתה לא מבין אותי.
- הוא: צודקת, לא מבין אותך. אבל עכשיו אני הולך להתקלח, כשאני אצא אני מקווה שתתבגרי בכמה שנים.
(יוצא)

תמונה שלישית

חזרה לזמן הווה.

- היא: (לקהל) ככה. שנתיים. ואז אבא שלו...
- אמא שלו התקשרה שוב כדי לדעת שוב מה שלומו שוב... אבל הוא כבר ישן, אולי עשה את עצמו... אף פעם לא ראיתי אותו ככה מבולבל.

אז לא הצלחתי להבין. לא היה לו שום קשר עם אבא שלו, הוא לא דיבר עליו, כמעט ולא הזכיר אותו ובכל זאת הוא הגיב כאילו... לא יודעת...
 בכל מקרה צלצלתי להורים שלי, לספר להם מה קרה, תכננתי גם להגיד להם שאני אוהבת אותם, ושאני שמחה שהם בריאים וכאן קרוב אליי. אבל לא אמרתי.
 איך שהוא לא יצא.

תמונה רביעית

יומיים אחריי, הוא לבד על הבמה, בטלפון. היא בחוץ

הוא: (צועק אליה) אז את באה?
 היא: אני רוצה לבוא אבל עוד לא קיבלתי אישור מהעבודה.
 הוא: אני צריך תשובה עכשיו.
 (היא נכנסת)
 היא: אתה רוצה שאני אבוא?
 הוא: כן. את באה?
 היא: הבוס שלי צריך לצלצל עוד חצי שעה, ואז אני אדע סופית.
 הוא: היא לא תוכל לשמור על הכרטיסים. אני צריך תשובה.
 היא: אז אני באה.
 הוא: (לטלפון) כן אז כמו שאמרתי...
 (אליה) יופי עכשיו היא שמה אותי על ממתינה.
 (פאזזה. לטלפון) כן אני כאן, שניים כן, ואיפה נוחתים? אה – יופי, ישר בהלסינקי,
 היום בעשר בלילה... איפה? ... באיזה דלפק? ... או. קיי. תודה.
 היא: (היא פונה לקהל) אמא שלו. שוב צלצלה.
 (לטלפון) הלו... מה שלומך?
 (הוא מסמן לה שהוא לא נמצא)
 לא, הוא לא בבית.
 לא, הוא בסדר, את לא צריכה לדאוג.
 הוא לא לבד. יש לו אותי.
 לא יודעת מתי הוא חוזר הביתה...

אל תדאגי, הנסיעה תעזור לו.

הוא: (לוחש לה) אל תגידי לה שאני נוסע אליו, זה יהרוג אותה.

היא: (עדיין בטלפון) לא, לא, נסיעה. חופשה, התכוונתי חופשה.

מה "איזה חופשה?" – הוא לא סיפר לך?

אה... זה... אה... החופשה שקיבלתי. מתאים לכן שלך לשכוח להגיד לך מה קורה

איתו. סידרו לי מהעבודה שבוע בלונדון.

כן על חשבונם.

היום בלילה.

אל תדאגי.

ביי.

אני אמסור.

אני אמסור.

כן, אני אמסור לו.

ביי.

(היא מנתקת)

הוא: תודה. איפה הדרכונים שלנו?

היא: ליד המיטה.

(הוא יוצא. היא לקהל)

היא: תחושת בטן לא טובה.

(הוא צועק מבחוץ)

הוא: אני לא מוצא.

היא: תחפש טוב, הם שם.

(לקהל) היתה לי תחושת בטן לא טובה. למרות שהייתי בטוחה שבסוף הכל יסתדר.

כי היתה לי אז מין תחושה של עתיד, שיש לנו את אותה הראיה איך צריכים להיות

החיים. כמו כשחגגנו שנה ועברנו לגור ביחד.

בחרנו ביחד את האזור והדירה, שילמנו את שכר הדירה שנה מראש ביחד. קנינו

מזכירה אלקטרונית.

זה אומר המון לקנות ביחד מזכירה אלקטרונית.

(הקלטה מזכירה אלקטרונית:

"שלום, אנחנו לא בבית עכשיו, תשאירו הודעה אחר"י הביפ ואנחנו נחזור אליכם. ביי".)

תמונה חמישית

אירוע בעבר: הם שנה ביחד. נכנסים לבית עם שקיות אוכל

- היא: טוב יש לנו בדיוק עוד עשר דקות עד שההורים שלי באים.
אתה – סלט. אני – שולחן.
הוא: תעשי לי טובה.
היא: אתה – סלט, אני – שולחן.
הוא: אני – סלט, את – שולחן. אני טרזן את ג'ין.
היא: איפה ה... (מפה)
הוא: שם, עם המגבות. אמא שלך אלרגית לבצל או לשום?
היא: גם וגם.
הוא: אז רק מלפפונים, עגבניות, חסה ופלפלים?
היא: אתה בטוח שאתה לא רוצה שאמא שלך תבוא גם?
הוא: בטוח. רק מלפפונים, עגבניות, חסה ופלפלים?
היא: חבל, זה היה מקל עלינו, לגמור הכל בפעם אחת.
הוא: נזמין אותה בשבוע הבא, לא ענית לי.
היא: בלי חסה. היא לא תיעלב?
הוא: היא רגילה, זה המקצוע שלה.
היא: מה?
הוא: להיעלב. למה בלי חסה?
היא: אבא שלי שונא.
הוא: איפה ה... (קולפן)?
היא: ליד הכיור. (פאזזה) תגיד, ואם הוא עוד פעם יציע?
הוא: לא!
היא: הוא ייעלב...
הוא: הוא ילד גדול, יעבור לו.
היא: אתה יודע שהוא אוהב את הדברים האלה.
הוא: אני יכול לבד.
היא: תן לו לעזור לך.
הוא: לא.
היא: תן לו, מה איכפת לך?
הוא: לא!
היא: אבל...
הוא: לא! אני יכול לתלות מדפים לבד!
היא: אבל אתה יודע שכשגרתי לבד --
הוא: הוא מאוד אהב לתקן לך דברים, אני יודע
היא: אמרתי לך, זאת הדרך שלו להראות שאיכפת לו.

- הוא: די כבר!
- היא: אז מה איכפת לך?
- הוא: זה כבר ממש מעייף. זאת הדירה החדשה שלי --
- היא: שלנו!
- הוא: (מתקן את עצמו:) שלנו. ואני רוצה לדאוג לה לבד.
- היא: לא קנינו יין.
- הוא: אז נשתה מים.
- (פאזזה)
- היא: אם היא שואלת אני בישלתי.
- הוא: ממש.
- היא: סליחה?
- הוא: אמא שלך ממש תאמין שבישלת עוף סצ'ואן.
- היא: צודק. אמא שלך בישלה.
- הוא: היא תיעלב.
- היא: צודק. אתה בישלת.
- (הוא מביט בה)
- צודק. מה נגיד?
- הוא: שעם כל המעבר והבלאגן לא היה לנו זמן לבשל.
- היא: צודק.
- (פאזזה)
- אני בישלתי.
- הוא: טוב, את.
- היא: ואל תזכיר את הערבים.
- הוא: לא בצל, לא שום, לא חסה ולא ערבים.
- היא: נגיד שבעלת הבית לא ביקשה.
- הוא: אולי תסדרי קצת את החדר שינה?
- היא: למה? רוצה קוויקי קצר?
- הוא: לא, אבל כשנעשה להם את ה"גראנד תור"...
- היא: אני מבטיחה לך שהם לא ירצו לראות את המיטה שלנו.
- הוא: טוב, ההורים שלך הם...
- היא: הם פשוט קצת -
- הוא: כבדים?
- היא: שמרנים. זאת פעם ראשונה שאני עוברת לגור עם מישהו, ואני חושבת שלא קל להם.

הוא: (חצי לעצמו) גם לי לא קל...

היא: (שומעת אותו) מה אמרת?

הוא: כלום...

(צלצול בדלת. הם קופאים. חושך)

(אותו מקום, שעתים אחרי – מיד בסיום ארוחת הערב עם ההורים שלה)

היא: (עומדת בדלת. אל אבא שלה) להתראות. אבא, תנהג בזהירות. ביי.

(אליו:) עבר בשלום יחסית, לא?

הוא: (עצבני) כן.

(פאזזה)

היא: הכל בסדר?

הוא: כן.

היא: זה לא נראה ככה.

הוא: הכל בסדר.

היא: בטוח?

(שתיקה)

הוא: את כל הטעויות האפשריות את עשית עכשיו, את יודעת?!

היא: מה עשיתי?

הוא: אבא שלך בא בשבת לעזור לי לתלות את המדפים, ואמא שלך תקנה לנו מכונת

כביסה!

היא: מה הבעיה עם זה?

הוא: "לנו"!

היא: "לי", בסדר? "לי". אמא שלי תקנה לי מכונת כביסה. נשמע לך יותר טוב?

הוא: אני לא רוצה שאבא שלך יבוא לעזור לי בשבת.

היא: למה אתה מתעקש?

הוא: שמעת אותי? תתקשרי אליו מחר, ותמציאי איזה תרוץ ותורידי אותו ממני.

היא: הלו הלו! אתה מדבר על אבא שלי, מה זה תורידי אותו ממני?

הוא: מה כל כך קשה להבין? אני תולה אותם לבד!

היא: אבל למה?

הוא: ככה.

היא: למה?

הוא: ככה אני רוצה!

היא: לא. אתה תענה לי. למה?
 הוא: עד עכשיו הסתדרתי לבד מצוין. אני לא צריך עזרה מאף אחד. אז שלא יגיע לפה בשבת, שמעת?
 היא: אתה לא מצליח לראות מעבר לאף שלך, אתה יודע? מה אתה רוצה? אבא שלי רוצה לעזור. לא כל האבות הם כמו האבא שלך, יש כאלה שאכפת להם מהילדים שלהם!
 (שתיקה.)
 היא: אני... סליח...
 (שתיקה. היא ניגשת לטלפון. מחייגת)
 היא: אתם עוד בדרך?...אמא, שימי את הטלפון בדיבורית...
 אבא אתה שומע, אנחנו נוסעים בשבת, אז אין טעם שתבוא...
 כן, אז מתי שהוא, אנחנו נסתדר...
 כן, אמא היה טעים... את המתכון של העוף?????
 אני אתן לך אותו, כן...
 מחר...טוב...לילה טוב, תנהג בזהירות.
 (היא מנתקת)
 (אליו: סליחה..פאזזה) אמרתי סליחה.
 הוא: שמעתי.
 היא: סולח?
 הוא: את יכולה ללכת לישון, אני אגמור לסדר פה.
 (פאזזה)
 את יכולה ללכת לישון, זה בסדר, אני אגמור פה.
 היא: אני מצטערת.
 הוא: שמעתי. מה את רוצה שאני אגיד עכשיו? סולח?
 היא: (בלחש:) כן.
 הוא: לילה טוב. אני אסדר פה, לכי לישון.
 (חושך)

תמונה שישית.

(חזרה להווה, חדר שינה, הוא מסיים לסגור את המזוודה. היא בחוץ.)

היא: (מבחוץ) תזדרז, עוד חצי שעה אנחנו צריכים להיות בשדה.

הוא: בסדר, בסדר...

(הוא ניגש לקחת מזוודה מהארון, פותח אותה ובתוכה מגלה את ה"קופסא, שלו, עוצר, פותח אותה, מרפרף על פני הפריטים ומוציא מכתב ישן)

- הוא: מה זה, זה כשהייתי בכיתה ה'...
- (קורא) שלום אבא. מה שלומך? אצלי הכל בסדר...
- (מדלג על כמה שורות, הופך עמוד במכתב)
- אתה יודע, אחריי שלקחנו אותך לשדה התעופה, ישבתי כל הדרך ובכיתי. אמא שאלה אם אני בסדר ואם אני רוצה לדבר. אבל רציתי לדבר אתך. להגיד לך שאני לא רוצה שתיסע מפה, ושאני רוצה שתשאר להיות אבא שלי. אבל אתה נסעת.
- ואני נשבעתי שאני אתגבר, אתה שומע, אני לא צריך אותך או אף אחד אחר שיהיה אבא שלי. אני יכול לבד, אני יכול גם בלי.
- היא: (צועקת מבחוץ) תגיד מתי אנחנו נוחתים בחזרה?
- הוא: ביום שלישי הבא. למה?
- היא: (נכנסת) הברית.
- הוא: הברית?
- היא: של התינוק של גל ואמיר.
- הוא: מתי?
- היא: הוא נולד לפני יומיים, אז סופרים...
- (היא נעזרת באצבעות לספור כשלפתע היא שוקעת בהרהור)
- הוא: מתי הברית?
- היא: מה?...אה... לא יודעת, מתי שהוא בתחילת שבוע הבא.
- הוא: אז נפספס את הברית.
- היא: אה...כן, נפספס.
- הוא: די, אל תהיי כזאת דרמטית. כולה חותכים לו את הצ'ופצ'יק. גם לי חתכו. רוצה לראות?
- היא: לא. לא עכשיו... מצאת את הדרכונים?
- הוא: את שלי מצאתי, אבל איפה שלך?
- היא: לא יודעת... אולי אצל ההורים שלי...
- הוא: אז נעבור דרכם לפני הטיסה.
- (פאזזה)
- הוא: תודה.
- היא: על מה?
- הוא: שאת באה איתי.
- (הם מתנשקים. היא יוצאת, הוא שולף מכתב נוסף מקופסת המכתבים שלו.)
- (קורא) אהלן אבא. זה עוד מכתב שאני כותב ובטח לא ישלח לך.

(מדלג על כמה שורות)
 אתה יודע, אתמול אמא בכתה בגללך. היא אמרה שהיא פוחדת שתגנוב אותי ממנה,
 וש"תקצור את כל הפירות שהיא תיפחה".
 (לעצמו:) טיפחה כותבים עם ט', מפגר...
 (חוזר לקרוא:) אז נשבעתי לה שמה שלא יקרה, אני לא יעזוב אותה ולא יבגוד בה
 וישאר רק איתה. אז תדע לך שבחיים אני לא יבוא אלייך. בחיים לא!

תמונה שביעית

בלובי המלון. פינלנד. ברקע נשמע זמר לובי ששר את השיר MY WAY של סינטרה.

היא נכנסת מהשירותים, הוא אוכל

הוא: ממתי את רגישה לטיסות?
 היא: לא יודעת, אולי זה קשור לאוכל שנתנו לנו במטוס.
 הוא: הזמנתי לך תה. תשתי. זה יעזור לך.
 היא: מה זה?
 הוא: עוגת תפוחים עם צימוקים וקצפת. אני לא יודע, אני כל הזמן רעב.
 היא: אתה יודע שיש תופעה כזאת בפסיכולוגיה? טוב לא ממש תופעה – יותר מצב כזה,
 שכשפוחדים לדבר או לא רוצים לדבר או משהו בסגנון – אז אוכלים.
 הוא: עוד אחת מהשטויות שהיא קוראת ב"לאישה"? מה היה כתוב שם על הקאות?
 (היא מתאפקת לא להקיא)
 את בסדר? רוצה שנעלה לחדר?
 היא: אני אהיה בסדר. בוא נחכה קצת. אני צריכה לשבת.
 הוא: את שומעת את השיר הזה? זה היה השיר שאבא שלי הכי אהב, עד כמה שאני זוכר.
 היא: MY WAY?
 הוא: (מתקן אותה:) HIS WAY.
 (הם צוחקים)
 היא: מה עכשיו?
 הוא: לחדר. אני חייב לישון.
 היא: ומחר?
 הוא: מחר לקבר.
 היא: אתה רוצה שאני אבוא אתך מחר?
 הוא: אני חייב לענות עכשיו?
 היא: לא.
 הוא: את מצטערת שבאת?
 היא: ממש לא. אבל אני רוצה לדעת שיש סיבה לזה שאני פה. אני רוצה שתדבר איתי.

- הוא: אני מדבר אתך.
- היא: לא, אתה לא. מאז שסיפרת לי שהוא נפטר, אתה שותק. זאת אומרת, אתה מדבר הרבה על כלום, אבל על הדבר הכי חשוב אתה לא מדבר.
- מתוק שלי, מה קורה אתך?
- הוא: אני חושב שאני אזמין עוד עוגה כזאת.
- היא: מה עובר עלייך? דבר איתי. אני פה בשבילך.
- הוא: את לוחצת.
- היא: אני לא רוצה ללחוץ. אבל לא טסתי שש וחצי שעות כדי לראות אותך אוכל עוגה.
- באתי לפה כדי לעזור לך.
- הוא: אז תעזרי לי, ואל תזייני את המוח.
- היא: אני לא מזיינת את המוח. אני מבקשת ממך שתשתף, זה יקל עלייך.
- הוא: למה את חושבת שצריך לדבר על הכל? מה, אם אני אדבר על אבא שלי, זה יפתור משהו?
- היא: זה ישחרר אצלך את המועקה.
- הוא: מועקה... ונגיד ששחררתי את המועקה. מה זה ישנה? מה יקרה עכשיו? הוא יחיה? הוא יחזור להיות אבא שלי? כל החרא הזה של הברברת.
- אני מצטער, בדרך כלל אני מוכן לסבול את העניין הזה של "בוא נדבר ונפתור את הבעיה", אבל לבעיה פה אם לא שמת לב אין פתרון, אז גם אין מה "לדבר על זה", או. קיי?
- (פאזזה)
- אני מצטער שאני מתנפל עלייך ככה, אבל זה ממש לא הזמן הנכון לעבוד על הזוגיות שלנו ועל ערוצי התקשורת בינינו. טוב?
- היא: טוב. אני מצטערת אם לחצתי.
- (שתיקה)
- הוא: מרגישה יותר טוב?
- היא: כן.
- הוא: שאני אזמין חשבון?
- היא: כן.
- הוא: ונעלה לחדר?
- היא: אה... אתה תעלה, אני אקפוץ לבית מרקחת לקנות איזה משהו נגד הבחילות.
- הוא: תסתדרי פה?
- היא: כן, אני אדבר עם הקבלה של המלון. הם בטח יעזרו לי.
- הוא: טוב. שאני אבוא איתך?
- היא: לא. תעלה לחדר, אני כבר אגיע.

תמונה שמינית**(חדר במלון. היא נכנסת עם תרופה בשקית אטומה, על המיטה הקופסא שלו פתוחה****וממנה מציצות תמונות. היא מביטה בהן. הוא נכנס מהמקלחת בלי ששמעה)**

- הוא: מה את עושה?
- היא: מסתכלת בתמונות.
- הוא: מישהו הרשה לך?
- היא: מצטערת, הן היו זרוקות על המיטה, אז הסתכלתי, אסור?
- הוא: אסור.
- היא: אבל לא ראיתי אותם אף פעם.
- הוא: אולי אם לא הראיתי לך אותם זה סימן, שלא רציתי שתראי אותם.
- היא: למה?
- הוא: "למה – למה" ככה!
- היא: אני לא מבינה אותך.
- הוא: מה יש פה לא להבין.
- היא: תראה אותנו, שנתיים ביחד, ועדיין אתה מסתיר חצי ממך.
- הוא: למה שלא תהיי יותר דרמטית.
- היא: באמת, אני לא מכירה חצי ממך! לא מכירה את הרגשות שלך, לא מכירה סיפורים מהילדות שלך, אפילו תמונות שלך אתה מסתיר ממני. אתה רואה אותי בכלל? אתה מחשיב אותי בתור השותפה שלך?
- (שתיקה)
- אני צריכה לדעת שאנחנו יחד.
- הוא: אנחנו יחד.
- היא: לא, אנחנו לא. אנחנו אחד ליד השני.
- הוא: זה אותו הדבר.
- היא: זה לא. למה אתה מעניש אותי? למה אתה קר?
- הוא: על מה את מדברת?
- היא: אתה קר. אתה כאילו חם, כאילו אוהב, כאילו איתי, אתה כאילו מחבק אותי וכאילו מנשק אותי וכאילו מזיין אותי. אבל אתה לא. אתה לא באמת איתי.
- עשיתי לך משהו רע? אני אשמה בזה?
- תגיד לי שאני אדע. שאני אדע שזאת לא אני הדפוקה.
- הוא: לא את הדפוקה. אני הדפוק. טוב?
- היא: אתה יודע שלא לזה התכוונתי.
- הוא: אני יודע.

- היא: זה בגללו?
- הוא: מה בגללו?
- היא: שקשה לך לאהוב?
- הוא: שקשה לי לאהוב?!... את הראשונה שאני איתה יותר מחודשיים שלושה, ואת הראשונה שאני רואה בה מישהי "רצינית" ואני טוב אלייך. את אומרת שאני רחוק, בחיים שלי לא הייתי כל כך קרוב למישהי כמו שאני קרוב אלייך. מה עוד את רוצה? זה המקסימום שאני יכול לתת.
- היא: זה המקסימום?
- הוא: אני הולך לישון.
- היא: זאת אומרת TAKE IT OR LEAVE IT?
- (הוא לא עונה. היא אוספת את שקית הנייר עם ה"תרופה" בכעס)
- הוא: לאן את הולכת?
- היא: לקחת את התרופה שלי.
- (היא יוצאת. פאזזה)
- הוא: (צועק אליה) מה את רוצה לדעת?
- היא: (מבחוץ) מה???
- הוא: (קורא אליה) מה את רוצה לדעת?
- היא: (מבחוץ) חכה רגע, אני כבר יוצאת.
- (היא נכנסת)
- היא: אני לא מציעה לך להיכנס לשם בדקות הקרובות.
- הוא: הקאת שוב?
- היא: משהו כזה.
- (פאזזה)
- הוא: טוב, אז מה את רוצה לדעת?
- היא: מה אתה רוצה לספר לי?
- הוא: את כזאת "אישה".
- היא: ואתה כזה "גבר".
- הוא: הוא היה שחיין מעולה, היה חולה על הים ועל בריכות. (מראה לה תמונה)
- זה כשהיינו קטנים, היה לנו מנוי לבריכה והוא לימד אותי לשחות את כל הסגנונות. פעם אחת הלכנו לאיזו בריכה אחרת, והיה שם מציל שלא הסכים שאני אכנס לעמוקים, ולא עזר שאבא שלי אמר לו שאני שחיין מצוין. אז אבא לחש לי באוזן: "אל תפחד", וזרק אותי למים, עד שהמציל הפלגמט קלט, כבר עשיתי בריכה וחצי חתירה, ותביני הייתי בן 6 או משהו כזה.
- היא: רגע, אבל אתה לא אוהב לשחות.

הוא: זהו שאחרי שהוא עזב, לא הלכתי יותר לבריכה, ואת יודעת, בכיתה ה', הולכים ביחד כל הכיתה לשיעורי שחיה, הייתי בקבוצה ג3, שזאת הקבוצה של השמנים המחוצ'קנים, אלה שלא יודעים אפילו להשתין בבריכה של התינוקות, שמלמדים אותם לצלול עם שסתום כזה על האף. פשוט שכחתי איך שוחים.

היא: רוצה שאני אלמד אותך?

הוא: רוצה שאני ארביץ לך?

(הם צוחקים)

היא: ומה קרה אחר כך?

הוא: זהו, נעלם.

היא: אז מאז שהוא עזב את הארץ לא ראית אותו?

הוא: הוא הגיע לביקור של שבוע כשהייתי בכיתה ו'.

היא: וזהו?

הוא: וזהו.

היא: מאז לא דיברתם?

הוא: לפני כמה שנים הוא התקשר. ניסה לחדש את הקשר, אני חושב. אבל מבחינתי היה

מאוחר מדי. ניתקתי לו בפרצוף, אחריי כמה ניתוקים, הוא הפסיק. יותר טוב ככה.

היא: למה?

הוא: למה? כי החיים זה לא סרט קולנוע. מה הוא חשב? שהוא יבוא, יתנצל על זה שלא

היה שם בשבילי, נתחבק, ונשלים?

היא: לא חבל?

הוא: חבל על מי שמת...

היא: נורא מצחיק, לא, עכשיו ברצינות, אתה לא מצטער?

הוא: לא.

היא: אתה לא חושב שהיה מקום לזה שתדברו על כל מה

הוא: לא!

היא: אבל, תראה...

הוא: (קוטע אותה) חמודה, מספיק. אני גמור. אני חייב לישון. לילה טוב.

(הוא יוצא)

היא: לילה טוב.

(היא יוצאת לשירותים, חוזרת עם הערכה לבדיקת הריון שהסתירה בתור תרופה, מצלצלת

לאמא שלה. בטלפון)

היא: אימא, מה שלומך?

לא פה הכל בסדר.

קצת קשה.

לא, מחר אנחנו הולכים.
 אני בסדר.
 אמרתי לך, אני בסדר!
 אז את טועה... את רוצה לריב עכשיו?
 הוא מסתגר קצת, אבל הוא יהיה בסדר.
 אני אמסור לו, תגידי לאבא שלא היה את האפטר שייב שהוא ביקש, אז הבאתי לו
 משהו אחר, לא זוכרת את השם.
 טוב, אני צריכה ללכת, כן, לישון.
 אז ביי. אימא!
 אני בהריון.
 (חושך)

תמונה תשעית

המיטה במלון. היא נכנסת למיטה. הוא בגבו אליה.

היא: אתה ישן?
 (הוא לא עונה)
 אתה ישן?
 הוא: כן.
 (שתיקה)
 (מסתובב אליה) עם מי דיברת?
 היא: מתי?
 הוא: עכשיו.
 היא: עכשיו?
 הוא: כן, עכשיו, בטלפון.
 היא: עם אמא שלי. אמרתי לה שהגענו והכל בסדר.
 הוא: טוב. לילה טוב.
 היא: לילה טוב. (פאזזה קצרה) אתה עצוב?
 הוא: לילה טוב.
 היא: לילה טוב.
 (הם לא מצליחים להירדם. הוא מחבק אותה. היא רוצה להתכרבל איתו.)
 הוא: אני לא מצליח לישון.
 היא: גם אני לא.
 הוא: מה עם התרופה? זה עוזר? את מרגישה יותר טוב?
 היא: לא.

- הוא: אני מדליק טלוויזיה.
 היא: חכה! תישאר איתי...
 הוא: אני פה. אני רק הולך להדליק טלוויזיה.
 היא: לא... תספר לי עוד עליו.
 הוא: בשביל מה?
 היא: אני רוצה לדעת.
 הוא: למה?
 היא: (לוחשת:) אני רוצה...
 הוא: אין מה. אני מדליק טלוויזיה.
 היא: לא, אל תברח ממני.
 הוא: מה לברוח?! מי בורח? אני רק מדליק טלוויזיה.
 (הוא קם ויוצא)
 היא: חכה
 הוא: מה?
 היא: אני...אני אוהבת אותך.
 הוא: לילה טוב
 היא: לילה טוב
 (חושך)

תמונה עשירית

(בוקר במלון. הוא נכנס מהחוץ עם ארגז קרטון קטן)

- היא: איפה היית?
 הוא: אמרתי לך שאני אחזור ב 11:00
 היא: מה זה?
 הוא: הייתי אצל העורך דין. זה מה שנשאר.
 היא: זה?
 הוא: לא, יש גם את הרהיטים שצריך למכור, מסמכים, כמה מכשירי חשמל, וקצת כסף.
 היא: כמה קצת?
 הוא: קצת.
 היא: מה יש בארגז?
 (הוא שותק)
 היא: רוצה שאני אפתח?
 (הוא מהנהן לשלילה)

היא: רוצה לפתוח עכשיו?

(הוא מהנהן לחיוב. שתיקה, היא מחכה שיפתח, הוא רוצה להגיד לה משהו ו"נתקע")

היא: מה? אהה, אתה רוצה שאני אלך.

(הוא מהנהן לחיוב)

היא: אני בלובי.

(היא יוצאת, הוא נשאר להסתכל על הארגז, הוא לא יכול לפתוח אותו)

תמונה אחת עשרה.

(היא יושבת בלובי.)

היא: כל כך רציתי לספר לו. ידעתי שזה לא הזמן – אבל רציתי לספר לו.

אני רציתי... אני רציתי שהוא ינחם אותי, יחבק אותי, יבטיח לי שנפתור את העניין.

אני רציתי שהוא יגיד לי: אני אוהב אותך, ואני אתחנתן אתך ואנחנו נגדל אותו או

אותה ביחד, ונהיה מאושרים.

(פאזזה)

חשבתי שהוא יהיה אבא מצוין.

חשבתי שאני צריכה שהוא יהיה האבא של הילדים שלי. שאני צריכה להתעורר איתו

כל בוקר עד סוף הימים, שאני צריכה להסתכל לו בעיניים כשנהיה זקנים, שאני

צריכה שננשום את אותו האוויר.

אני צריכה להפסיק לראות סרטים של מג ראין.

אבל... זה מה שרציתי. להיות איתו כל הזמן ולנשום איתו את אותו האוויר.

(הוא בפינת הבמה. לא מסוגל לפתוח את הקופסא שקיבל מעורך הדין)

הוא: אין לי אוויר.

תמונה שתיים עשרה

(בית הקברות. שתיקה.)

הוא: אין לי אוויר

(שתיקה.)

הוא מניח את הקופסא שקיבל מעורך הדין על הקבר)

היא: מישהו ייקח את זה.

הוא: שייקחו.

(פאזזה)

היא: (לקהל) שתקתי. לא אמרתי מילה ממה שבער בי.

וכל שניה ששתקתי בה, הרגשתי איך הגוש ג'לי שגדל בתוכי בועט בי מבפנים, ממש מכריח אותי לדבר.

הוא: בואי נלך. (הוא לא זז)

היא: (לקהל) אני יודעת שזה שטויות, שעדיין לא היו לו רגליים והוא היה רק תא שלא הפסיק להתחלק, אבל אני דמיינתי אותו ומיד הרגשתי כאילו הוא כבר שם גדול, שלם, יפה ו... בועט.

הוא: בואי נלך.

(הוא לא זז, היא מסתכלת עליו)

הוא: קר.

היא: אתה יכול לבכות אם זה מה שאתה רוצה.

הוא: קר.

היא: רוצה לשתות?

הוא: לא...

(שתיקה)

היא: למה הבאת גם את הקופסא שהוא השאיר לך?

הוא: כי... לא יודע. לא צריך אותה.

היא: מה יש בתוכה?

הוא: לא יודע, לא פתחתי.

היא: ואתה הולך להשאיר את זה כאן?

הוא: כן.

היא: אבל...

הוא: אני משאיר את זה כאן.

(שתיקה.)

הוא: הוא כבר לא יחזור, מה? הוא כבר לא ינסה לצלצל, ואני כבר לא אדמיין איך אנחנו נפגשים.

היא: רצית להיפגש איתו?

הוא: רציתי. רציתי לשבור לו את העצמות, זה מה שרציתי. (פאזזה) מאוחר.

היא: כן, מאוחר.

הוא: את בסדר? את נראית לא טוב....

היא: זה המקום הזה, הוא לא עושה לי טוב.

הוא: בטוחה?

היא: עזוב אותי עכשיו, תתרכז בך.

הוא: הוא היה אוהב אותך, אני חושב, בעצם... לא יודע. אולי. אולי לא.

בואי נלך.

(הם לא זזים)

- הוא: את בסדר?
 היא: אמרתי לך שכן.
 הוא: את רוצה לחכות בחוץ?
 היא: לא. אני בסדר. באמת.
 הוא: לא, את לא.
 היא: די!
 הוא: מה קרה? עדיין יש לך בחילות?
 היא: לא.
 הוא: אז?
 היא: עזוב. נדבר על זה אחר כך.
 הוא: אז כן יש משהו.
 היא: אחר כך.
 הוא: הלו...
 היא: זה לא הזמן עכשיו.
 הוא: נו, מה קרה?
 היא: די כבר...
 הוא: אל תשחקי איתי משחקים עכשיו. מה העניין?
 היא: אתה מוכן לא להקשות עליי עוד יותר?
 הוא: אני לא רוצה לריב כאן. מה העניין?
 (הוא מסתכל עליה ולא מרפה. היא נשברת)
 היא: אני בהריון.
 (חושך)

תמונה שלוש עשרה**בית הקברות. עברו כמה דקות. הם יושבים.**

- היא: אז...
 הוא: לא עכשיו.
 היא: לא רציתי לספר לך כאן.
 הוא: בסדר, בסדר, נטפל בזה אחר כך. הפלה, עניינים, לא עכשיו, אני צריך...
 (היא קמה)
 מה??
 היא: אתה לא במצב עכשיו, נדבר אחר כך, אני בחוץ.
 הוא: לאן...?

היא: אחר כך. אני בחוץ.

(היא יוצאת. הוא נשאר לבד.)

הוא: בת זונה.

מה פתאום ילד עכשיו? מה זה ההריון הזה? מה היא רוצה?

(על המסך מאחור מוקרנת סצינה מהעבר של השניים - הדיאלוג מוקלט)

היא: אני לא אומרת שנתחתן, אבל נגיד עוד כמה שנים עדיין נהיה ביחד.

הוא: נגיד... ..

היא: ונגיד נחליט שאנחנו מתחתנים

הוא: נגיד... ..

היא: טוב, אז לא קשור אליי. עוד כמה שנים, אני ואתה נפרדים, ואחריי שאתה גומר

לבכות עליי ולהתאבל על האהבה שלנו שנגמרה, אתה פוגש מישהי אחרת.

הוא: כוסית?

היא: לא כמוני. ואתם מתחתנים. כמה ילדים אתה רוצה?

הוא: עשרים.

היא: ברצינות.

הוא: שלושה.

היא: בנים? בנות?

הוא: גם וגם. בכל מקרה, תהיי רגועה, יש כל כך הרבה זמן עד אז, אני אצטרך להרגיש

הכי מוכן להיות אבא כשזה יקרה.

(סוף הסצינה. הוא מדבר מבית הקברות)

הוא: הכי מוכן להיות אבא. לא כמוך.

(היא חוזרת)

היא: שאני אלך?

הוא: לא יודע.

היא: אתה בסדר?

הוא: לא יודע.

היא: אמרתי למונית שתיסע. ניקח כבר אחרת. שאני אחכה בחוץ?

הוא: לא. קר לך?

היא: אני בסדר.

הוא: אני לא מצליח להתנתק מהמקום הזה.

היא: יש לנו זמן.

- הוא: את חושבת?
- היא: כן.
- הוא: אני לא. זה מקום כזה. נגמר פה הזמן.
- היא: יהיה בסדר בסוף, אתה יודע.
- הוא: לא. (פאזזה) באיזה חודש את?
- היא: אני חושבת ראשון. אולי שני.
- הוא: בטוח?
- היא: כן, עשיתי בדיקה
- הוא: מתי?
- היא: אתמול... "התרופה נגד הבחילות"
- הוא: בן או בת?
- היא: עוד אי אפשר לדעת.
(שתיקה)
- היא: אני אוהבת אותך.
- הוא: גם אני.
- היא: בוא לא נדבר על זה עכשיו, טוב?
- הוא: טוב.
- הוא: את חושבת שאני צריך לדאוג למצבה.
- היא: לא יודעת. מי דאג להלוויה?
- הוא: אני חושב שמרכז יהודי פינלנד או יהודי הלסינקי משהו כזה.
- היא: תשאל אותם.
- הוא: לא. על הזין שלי. מצדי שלא תהיה לו מצבה. שהקופסא תהיה המצבה שלו.
(פאזזה)
- הוא: זוכרת שסיפרתי לך על השחיה?
- היא: נו
- הוא: אז הוא לא ידע מזה. בהתחלה כשעוד דיברנו בטלפון, סיפרתי לו שאני אלוף הכיתה בשחיה, שזכיתי במדליה...
- היא: למה?
- (הוא מושך בכתפיו)
- הוא: אני לא רוצה ילד עכשיו.
- היא: נדבר על זה אחר כך.
- הוא: אני לא רוצה ילד עכשיו.
- היא: גם אני לא בטוחה שאני רוצה.
- הוא: יופי. אז אין על מה לדבר.

- היא: יש.
- הוא: מה?
- היא: זה לא העניין של הפלה כן או לא. זה העניין של הביחד.
- הוא: מה, זה שלא החלטנו ביחד על ההפלה?
- היא: גם, וגם על הביחד בעתיד.
- הוא: חתונה?
- היא: מי מדבר על חתונה?
- הוא: אז על איזה ביחד את מדברת?
- היא: אתה בטוח שזה הזמן לשיחה כזאת?
- הוא: בטוח.
- היא: טוב, אם אתה בטוח.
- תראה, אני לא מחפשת התחייבות בכתב לחתונה ולילד, רק שאיתך אני אף פעם לא יודעת מה אתה מרגיש, מתי זה ייגמר, מתי תלך. אני לא יודעת כמה אני חשובה לך.
- הוא: את חשובה לי מאוד.
- היא: כן, אז למה אני לא מרגישה ככה?
- הוא: שימי על עצמך משהו.
- היא: לא רוצה.
- הוא: קחי את המעיל שלי.
- (היא מתנגדת, בסוף נכנעת. הוא מלביש אותה. הוא מביט בקבר)
- הוא: או. קיי. עתיד. את שואלת על עתיד?
- היא: כן
- הוא: את שואלת אם יש לנו עתיד?
- היא: כן.
- הוא: בכנות?
- היא: תמיד.
- הוא: לא יודע. באמת לא יודע. אם את שואלת על חתונה
- היא: עוד פעם חתונה? די כבר! מי דיבר על חתונה???
- הוא: העיניים שלך. וההריון. את חייבת להבין, זה רחוק ממני.
- היא: אתה מכניס לי מילים לפה. אני מדברת על עתיד אחר.
- הוא: תעשי הפלה?
- (היא שותקת)
- בכל מקרה אני רוצה שתעשי הפלה. אם אנחנו נשארים ביחד, אני עדיין לא מוכן להיות אבא. ואם לא נשאר, אני לא מוכן שתגדלי את הילד שלי בלעדיי.
- היא: "אם" נשאר? אם?

- הוא: כן. אם.
- היא: איך? מתי? ... אתה רואה? אתה משוכנע שאתה חי לבד. מאיפה זה בא?
- הוא: מפה... (מתכוון למקום)
- היא: די. אני הולכת.
- הוא: תסתכלי עליי רגע. נו, תסתכלי. זאת לא הזוגיות שרצית, זאת לא האהבה שאת חולמת עליה.
- היא: די. אתה מדבר לא לעניין. אתה לא יכול לדבר פה לעניין. בוא נחכה קצת, נחזור לארץ, נראה אם --
- הוא: (קוטע אותה) אני מדבר כל כך לעניין שזה מפחיד אותך. דווקא פה, איתו, פתאום אני מרגיש הכי נכון, הכי לעניין. אני טועה?
- היא: אני אוהבת אותך.
- הוא: אני יודע. גם אני. אבל את חושבת שאני טועה? (היא שותקת)
- הוא: יש לך תמונה בראש על איך שנינו צריכים להיות, והתמונה שלך כל כך חזקה שאת לא רואה כמה אנחנו רחוקים.
- היא: אני מצטערת, אני לא מוכנה לדבר איתך פה על פרידה.
- הוא: כי...?
- היא: כי ככה. כי אתה בהלם, ואתה כואב ואתה לא בפוקוס.
- הוא: אני בהלם ואני כואב ואני הכי בפוקוס שאפשר.
- היא: אני רוצה חזרה למלון.
- הוא: את בורחת.
- היא: מתי אתה תגיע למלון?
- הוא: מתי... לא יודע. יותר מאוחר. (היא יוצאת מהבמה. נעצרת וחוזרת)
- היא: הארנק אצלך.
- (פאוזת) אתה יודע שאתה משליך עלינו את הקשר שלך איתו. וזה לא ככה. אתה פוחד? אני מקבלת. אני מוכנה לעזור, אני מוכנה לחכות לך שתגדל, שתפסיק לפחד.
- הוא: אני לא מפחד.
- היא: אתה צודק, אתה לא מפחד. אתה מת מפחד. מת מפחד לגלות שיש בעולם העקום הזה מישהי שלא תלך ולא תעזוב אותך. מישהי שתמיד תהיה שם לידך.
- הוא: וזאת את?
- היא: זאת אני.
- הוא: את כל כך לא מבינה. פשוט לא מבינה.

- היא: אז תסביר לי.
- הוא: אני לא מפחד שאת תלכי. אני מפחד שאני אלך. אני מפחד מההרס שאני אשאר אחריי, ממה שיקרה לך ולו או לה (מתכוון לתינוק).
- היא: אני צריכה אותך.
(פאזזה)
- אז מה אתה אומר בזה? שתמיד לבד?
- הוא: אני לא יודע. אבל אני אומר בזה שאני לא יכול עכשיו אחרת. לא יכול לספק לך את הסחורה שאת כל כך צריכה.
- היא: אני צריכה אותך.
- הוא: אותי?
- היא: אולי אתה פשוט יותר מדי דומה לו?
- הוא: אולי...אולי. וזה עדיין לא משנה את מה שאמרתי.
- היא: אני נוסעת למלון.
(יוצאת. הוא לא מוצא את עצמו. פותח את הקופסא שאבא שלו השאיר לו. מתחיל להוציא מתוכה תמונות ומכתבים. הוא נתקל לפתע במעטפה חומה שלא פתח קודם, הוא פותח אותה)
- הוא: מה זה? הם בשבילי...
(קורא על המעטפה:) מה זה? "להחזיר לשולח?"
(פותח וקורא)
יוני 85.
- מה שלומך מתוק? אני באמת מצטער שלא הגעתי לבקר כמו שתכננתי, (?) יש לי קצת בעיות בבנק ... אני מתגעגע אלייך מאוד, וחושב עלייך כל הזמן.
(הוא מפסיק לקרוא. מסתכל על כל המעטפות:)
הוא: "להחזיר לשולח", "להחזיר לשולח" ...
(פותח עוד מעטפה עם הכתובת "להחזיר לשולח")
- הוא: ילד יקר שלי, אני ממשיך לשלוח אלייך מכתבים בתקווה שתקבל אותם ונוכל לחדש את הקשר. יש הרבה דברים שהייתי רוצה להגיד לך. אבל אף פעם לא היתה הזדמנות שדיברנו רק אני ואתה בלי מישהו שיקשיב.
(פאזזה)
(לעצמו)...בלי מישהו יקשיב...?
- הוא: (קורא) את כל המכתבים ששלחתי לך עד היום קיבלתי חזרה. אמא שלך החזירה אותם. אל תכעס עליה...

(פותח עוד מכתב. קורא)

הוא: ינואר 87.

ילד יקר שלי. יום הולדת שמח.

כמו שראית אני שולח לך קצת כסף, כדי שתקנה לך מתנה.

אני מאחל לך שכל החלומות שלך יתגשמו.

ושתהיה מאושר.

שלך אבא.

(מוצא בין המעטפות מעטפה שונה, מאמו)

הוא: זה מאמא...

(קורא:) משרד עורכי דין סלומון...

הנידון: הוצאת צו מניעה.

"הובא לידיעת מרשתי שבפניות ישירות אל בנה, הינך מנסה לשדל אותו לעזוב את

הארץ ולהתגורר עימך, וזאת בניגוד גמור להסכמים קודמים..."

(הוא מדלג על פסקאות...)

"מרשתנו הגברת... פנתה אלינו בבקשה..."

(לעצמו:) מה זה הדבר הזה?

(חוזר לקורא:) "אתה מתבקש שלא לנסות בכל דרך שהיא לשדל את בנה של

מרשתינו לעקור לפינלנד. כל ניסיון להפר את ההסכם הזה..."

"לפיכך הוצא נגדך צו מניעה..."

(חושך)

תמונה ארבע עשרה

(היא במלון, הוא נכנס)

היא: דאגתי לך.

הוא: אני פה, הכל בסדר.

היא: עד עכשיו היית שם?

הוא: בערך.

היא: תראה, חשבתי על מה שאמרת

הוא: (קוטע אותה) אירגנתי לו מצבה.

היא: מה?

הוא: דיברתי עם השומר של הבית קברות. אירגנתי לו מצבה.

היא: טוב...

(שתיקה)

- הוא: את יודעת מה מצאתי בארגז שלו?
 היא: מה?
 הוא: (פאזזה)...לא חשוב, התחלת להגיד משהו.
 היא: כן. חשבתי על מה שאמרת, אולי אתה צודק. אולי באמת לא ראיתי כמה אנחנו רחוקים מהמקום שחשבתי.
 הוא: חכי רגע,
 היא: אני חוזרת לארץ
 הוא: את מה?!
 היא: אני חוזרת לארץ ו -
 הוא: (קוטע) אבל למה? ככה? מה? זה הסוף?

(על מסך מוקרנות תמונות מהדייט הראשון שלהם בבית קפה. התמונות מלוות בדיאלוג מוקלט)

- הוא: מצטער, היה תור ארוך.
 היא: לא נורא.
 הוא: אז...
 היא: אתה יודע, אתה ממש לא כמו שתארו לי אותך.
 הוא: איך תארו לך אותי?
 היא: אמרו בחור טוב, נחמד...
 הוא: ואני לא בחור טוב ונחמד?
 היא: אתה כן, אבל היה לי בראש מישהו אחר, מין כלומניק כזה.
 הוא: ואת בדרך כלל מסכימה לצאת עם כלומניקים?
 היא: (צוחקת) לא... לא יודעת. אמרו שחזרת מהמזרח, ועוד לא עושה עם עצמך כלום.
 הוא: תזכירי לי לדבר עם גלי. היא צריכה לשווק אותי קצת יותר טוב, את לא חושבת?
 היא: כן.
 (שתיקה של מבוכה)
 היא: לא אהבת את הסרט.
 הוא: לא ממש... סרטים בצ'כית זה לא ממש הטעם שלי.
 היא: אמרת שאני יכולה לבחור את הסרט.
 הוא: כן. אבל צ'כית??? בפעם הבאה אני אבחר.
 היא: כן, פעם הבאה אתה תבחר.

(חזרה במלון)

- היא: כן, אני חושבת שזה הסוף.
 הוא: חכי, אל תלכי.

- היא: הקדמתי לי את הטיסה, התפנה מקום בפוקס, ואני לא רוצה לאחר.
 הוא: בבקשה, אל תלכי.
 היא: אני יכולה להשאר, אם זה מה שאתה רוצה, אם זה מה שאתה צריך. אבל זה לא ישנה את המצב.
 אתה צדקת, אני רוצה חתונה, ואני רוצה ילד.
 (הוא שותק. "לא מגיב")
 היא: כמו שחשבתי.

(על המסך תמונות מהדייט הראשון שלהם. הדיאלוג מוקלט:)

- היא: אז עוד לא ענית לי למה לא היית בחתונה של גל ואמיר?
 הוא: הייתי במזרח. וגם אם הייתי בארץ, הייתי מוצא תרוץ למה לא להגיע.
 היא: למה?
 הוא: אני תמיד בוכה בחופות וזה מביך.
 היא: לא, ברצינות.
 הוא: אני חושב שהם טעו. אני לא מאמין בחתונות.
 היא: למה?
 הוא: זאת שיחה לדייט שלישי או רביעי.
 היא: בכל זאת.
 הוא: בכל זאת... דייט שלישי או רביעי.
 היא: אז מה אתה אומר? לא לבנות עלייך?
 הוא: את רצה מהר קצת, לא?

(במלון)

- הוא: את רוצה לדעת מה מצאתי בקופסא?
 היא: אתה מעביר נושא.
 הוא: אני לא. את רוצה לדעת?
 (היא לא עונה)
 הוא: מצאתי שם מכתבים
 היא: זה קשור אליי ואלייך?
 הוא: זה קשור אליי...
 היא: כמו תמיד...
 הוא: חכי...
 היא: מה? אתה כבר לא פוחד ממילים כמו חתונה? התחייבות? אני אוהב אותך?
 (הוא שותק. היא מתחילה להתקדם לכיוון הדלת)

הוא: אני אוהב אותך.

(היא נעצרת.)

הוא: אני אוהב אותך ואני צריך אותך.

(שתיקה)

היא: (בחיוך מריר) אתה יודע, שנתיים חיכיתי לשמוע אותך אומר את זה, שנתיים.

(פאזזה)

ועד אתמול זה עוד היה מחזיק אותי... אבל, אני צריכה היום לשמוע דברים אחרים.

(הוא לא מגיב)

אתה יודע, היית חרא בבית קברות.

הוא: אני יודע.

היא: פעם ראשונה שהייתי צריכה אותך ואתה...

(היא לוקחת נשימה) מה עכשיו?

הוא: עכשיו, אני צריך חיבוק.

היא: בוא קח...

(הוא ניגש, הם מתחבקים)

הוא: אני אוהב אותך

היא: אני יודעת..

סצינה של השניים אחרי זיון במיטה מוקרנת על המסך. הדיאלוג מוקלט:

היא: אני יכולה להגיד לך משהו?

הוא: מה?

היא: אבל אתה חייב להבטיח לי שלא תתפחלץ?

הוא: אני אנסה..

היא: אני אוהבת אותך.

הוא: אני יודע.

(במלון)

הוא: טוב לי ככה...

היא: ומה עם התינוק?

הוא: זה לא השתנה, אני עדיין לא...

היא: (קוטעת אותו) והביחד?

הוא: אנחנו נשארים ביחד.

היא: לא, איזה ביחד אתה מציע לי?

הוא: טוב לי ככה (מתייחס לחיבוק)

היא: (לא נותנת לו להתחמק) איזה ביחד אתה מציע לי??
הוא: תראי
היא: (קוטעת אותו) איזה ביחד אתה מציע לי?
(הוא שותק)
היא: אמרת שהשתנת.
הוא: אני אוהב אותך.
היא: שמעתי. לא מספיק לי.
הוא: אני לא רוצה לפספס גם אותך.
היא: לא מספיק לי.
הוא: רגע, אי אפשר יותר לאט?
היא: כמה לאט? יום? יומיים? חודש? שנתיים?
הוא: לא יודע, יותר לאט.
היא: לא. אי אפשר.
הוא: אמרת שלא תלכי.
היא: אז תן לי סיבה להישאר.
הוא: אני צריך אותך.
היא: ואני צריכה...
(שותקת. היא ניגשת למזוודה)
שלום.
הוא: שלום.

(תמונות מוקרנות על המסך. בעבר. השניים הולכים מכות בצחוק. הדיאלוג מוקלט)

הוא: נכנעת?
היא: לא!
הוא: נכנעת?
היא: טוב, טוב נכנעת.
הוא: אני לא שומע...
היא: אני נכנעת!!!
הוא: תזכרי אני עוזב, ואת לא מנסה להחזיר, כי בסוף זה יכאב לך יותר!
(הם מתחלפים בתפקידים – עכשיו היא מעליו)
הוא: איי! חצופה! ברור לך שאת תשלמי על זה!
(הם שוב מתחלפים, הוא מעליה)
היא: איי! נו די זה מספיק, אתה מכאיב לי...
הוא: אני לא שומע שאת נכנעת...

היא: אתה ממש אינפנטיל אתה יודע. אני רוצה ללכת!
הוא: נכנעת?
היא: אתה לא מבין?? תן לי לקום! אני רוצה ללכת הביתה!
הוא: (מבין שהיא רצינית) מה קרה? כולה משחק!
היא: אין לך גבולות, אתה יודע. אני הולכת.
הוא: ואני הילד הקטנד?
היא: אני הולכת.
הוא: לכי.
היא: שלום.
הוא: שלום.

במלון.

היא ליד הדלת. היא נעצרת. מסתובבת אליו, מביטה בו.
הוא משפיל מבט. היא מחכה כמה שניות. הוא לא מרים את מבטו)

הוא: את תאחרי את הטיסה.

(היא לא זזה.)

הוא: (בקור) את תאחרי את הטיסה שלך.

(מוסיקה. חושך יורד עליו. היא נכנסת לבמה, אוחזת באלבום התמונות מתחילת ההצגה)

היא: בדצמבר. בדצמבר לפני שנה זה נגמר.

ככה.

נגמר....

(חושך).

סוף.